

Ayrılanları Sağ Sanma

— Rıza Baldede · 03 Nisan 2026

İnandığım pencerelerim vardı...

Bakınca,

göreceğimi sanırdım geleceğimi...

İplik gibi inceldim yağmurlarda...

Sadece...

Ah, sevdiğim renklerim vardı,

Şimdi;

Gidip gitmemek arasında kalan

Kalbim — Orta Doğu'da bir nehir —

Sevdiklerini gelmesinden umutsuz,

Boynu bükük bir şehir...

Yunus'tan sevdiğim dizeler vardı,

Sarı çiçeklerle bezenmiş bir günlük...

Ben sendeki o sarışınlığı sevdim,

Eğilip *kirpiklerinden* öperek geçerdim

uçsuz çöllerden, *vaha tutardı elimden*

İyi şeyler düşündüğümde o an,

İçimde bir derin kuyu... ve ben...

Şiiri tek bir cümle göstermeden

bitiririm...

Siyah giysi, her ayrılığı kutsallaştırır...

Sadece senin yüzünü bilmıştım,

gönül coğrafyamda, yüzündür...

Dereler, dağlar, bilmediğim alemler...

Yabancı gibiyim gittiğim ofiste ve

kendi bir artı bir evimde bile...

Ah, gönül kitabını kapatsam da,

hafızamda ezber cancağızım...

Dalina dönen yaprak gibi hatıralar...

Seni unutmak mümkün mü, söyle...

Elimdeki kelebeğin kanadı koptuğu

için ağlarım,

Seni, ruhumu sırlıslıkla edeceğim

kadar benim için *ağladığımı hayal*

Ederdim

Pencere, duvar, kornij, boş odalar...

Kalemle çizerek seninle *doldurmak*

isterim tüm boşlukları...

Her yeri dolduran alaca karanlık gibi...

Her kalp kapıdır sahibini bekler

Anıların sembolik, naif bir fotoğraf...

Not bırakmadan çekip gitmiş köşe

Martıların sessiz *duası*..

Neden kiraz ağaçlarına tırmanıyor

Geceye bakan kirpiklerde o nem...

Sevip de kavuşamayanları sağ sanma

Onlar ölüdür, cancağızım...

Denk düşünce okuyan herkese teşekkür ederim.